

G.Fodor Gábor: Csatakiáltás a semmibe

2025 augusztus 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Mérték

Még nincs

A tét hatalmas: béke vagy lázas állapot; kiszámítható, rendezett élet vagy felfordulás.

Az ellenség földjén a férfiak gazemberek, a nők pedig szajhák."

(Tibeti közmondás)

Ha nem tudod, mi ellen harcolsz, nem is fogod tudni legyőzni.

Nincs tudomásom róla, hogy bárki is megírta volna a csatakiáltások történetét. Pedig kiáltás nélkül nincsen csata, káromlás és becsmérlés nélkül nincs ellenség. A csatakiáltás a rohamra induló sereg harcos kiáltása, célja, hogy egyfelől rémületet keltsen az ellenben, másfelől hogy a kiabálók elleplezzék a saját félelmüket. A kiáltva rohamozó katona ugyanis mintegy kilép önmagából, önkívületi állapotba kerül és félelem nélkül rohan neki bármilyen ellenségnek. Ha közben ráadásul nem artikulátlanul ordít, hanem egy meghatározott szót vagy rövid mondatot ütemesen kiált a bajtársaival együtt, akkor a csatakiáltás arra is alkalmas, hogy összefogja a csapatot, közös harci morált teremtsen, és ezért mutatva letaglózza az ellenfél harci kedvét. A honfoglaló magyarok állítólag a „huj, huj!” csatakiáltással rohantak az ellenségre, míg a forradalmi munkásság harci szólama a „munkát, kenyeret!” volt. De végül is a lényeg: „üsd-vágd, nem apád, nem anyád!”. Vagy mi – vagy ?k.

Hogy miért is írom le mindezt? Mindjárt vége a nyárnak, ráfordulunk a választás előtti utolsó etapra – „közelít a tél”.

Már az elmúlt néhány hónap is puszkaporos volt, de ezután még kevésbé fogunk kilátni a lőporfüstből. Átok itt, átok ott, gazemberek és szajhák, csihi-puhi. Ez vár ránk. De nem árt azért tudatosítani, hogy egyfelől ettől még a politika nem gonosz vagy rossz dolog, hanem egész egyszerűen a kampány az ilyen, de ez majd elmúlik, lezárul, véget ér,

mint ahogy az sem mellékes, hogy az ütközet nem fegyverekkel zajlik és nem a másik egzisztenciális elpusztítása a „csata” tétje, hanem itt a „golyó”: a szavazat, a győzelem pedig a kormányzás lehetősége. Mint ahogy azt sem árt észben tartani a nagy üvöltözések közepette, hogy mi is a tét és ki ellen harcolunk, vagyis mi forog kockán és mit is akarnak a gazemberek.

Még most talán meg tudjuk ezt tenni. Mert ahogy megyünk előre az időben, minden rövidülni fog (nem lesz mód kifejezni, hogy mit is gondolunk a másik édesanyukájáról, mert már csak azt fogjuk kiabálni, hogy „anyád!”), és akkora lesz a csatazaj, hogy mindenki töltés nélkül tüzel majd.

Már megírtam két hete és változatlanul komolyan gondolom, hogy a 2026-os választás tétje a valami és a semmi közötti választás lesz.

Oda jutottunk ugyanis, hogy a valami alternatívája a semmi lett és komolyan kell vele számolni. Jött egy kihívó a semmiből, aki nem képvisel semmit, nem gondol semmit, nem mond semmit – és ezt gondolja győztes stratégiának. Az a célja, hogy lerombolja mindazt, ami értékes, amiért megküzdöttünk, amit közösen elértünk. Lerombolja a valmit, közös erőfeszítéseink eredményét. A tét tehát úgy is megfogalmazható, hogy folytatódik-e az építkezés vagy jön a rombolás.

Mindebből pedig az következik, hogy nagyon is komolyan kell vennünk a semmit. Úgy is, mint kihívót, és úgy is, mint a kihívó akaratának a tárgyát. Nem véletlen, hogy semmit se tudunk. Nem ismerjük a kihívó jelöltjeit, hogy kik fognak majd elindulni az egyes választóköreketben. Egyáltalán feláll-e ott valami. Nem látunk ott senkit, akit komolyan lehetne venni: nincsenek erős emberek, a már megválasztott politikusaik „némák”, nem beszélnek, nem képviselnek semmit. Nem látunk programot, nincs tartalom – minden üres. Amit látunk, az a nagy megtévesztés. Vetítik nekünk a mozit. Egy könnyed és könnyű életet ígér? élet császárárt, szörfön, csónakban, limuzinban, eljátszva a nagy szerelmet – itt van nekünk egy magyar Bonnie és Clyde.

Ugye senki sem gondolja komolyan, hogy ez a politikai ajánlat?

Azok sem gondolják, akik ki- vagy feltalálták nekünk ezt a mozit. A politikai ajánlat nem az, hogy győzz Magyar Péter és kormányt alakít. Ezt senki sem gondolja komolyan.

Ha jól értem, alapvetően két forgatókönyv van.

Az optimistább az úgynevezett lengyel út: kívülről, Brüsszel, Soros és az amerikai demokraták segítségével elérni a

kormányváltást és nekifogni a struktúrák lerombolásának, a megtorlásnak, az ellenforradalomnak.

Még ha történetesen Magyar Péter alakítana is kormányt (nincs jelentősége, hogy ? vagy éppen más lenne a miniszterelnök), az nem az ? kormánya lenne és nem ? kormányozna. Lediktálnák neki, hogy merre van az el?re. Diktátumok lennének és egy kívül tartott szolgakormány.

És ez az optimista forgatókönyv.

Van ettől rosszabb. Hogy nem sikerül a nagy mutatóvány. Egyáltalán a megfelelő számú jelöltet sem sikerül felállítani, nem áll össze a rendszer. Vagy

ha lesz is elég ellenjelölt, meg valami össze is áll, a nagy mutatóvány nem jön be, Magyar Péter alulmarad és nem alakít kormányt. Vagyis elesik a lengyel út és helyébe lép a szerb forgatókönyv. Állandósult ország az utcákon, zavargások, gyújtogatások, polgárháború közeli állapot. Lángokban Szerbia.

Ha jól ítélem meg a dolgok alakulását, a bábosok már nem a lengyel útra tesznek. Erre már kisebb tetteket tennének a világ fogadóirodái. A szerb forgatókönyv a kilátásba helyezett cél: hogy nem jön össze a kormányváltás, de akkor jön a lázas állapot, rend helyett káosz, az ország közvetlen fenyegetése és játék a polgárháborúval. Csatakiáltás a semmibe.

Ha jól értem, Puzsértől Fleck Zoltánon keresztül Kis Jánosig ott mindenki erről beszél és ebben van. Jól kifőzték és velünk akarják megetetni – és még a cechet is mi álljuk. Hát még mit nem.

Most kell tehát észnél lenni. A tét hatalmas. Nem az, hogy folytatja-e Orbán, hanem hogy béke vagy lázas állapot; kiszámítható, rendezett élet vagy felfordulás; nyugalom vagy zűrlöt.

Egészen bizonyos, hogy csak egy maroknyi kisebbség választaná a rendezett, kiszámítható, békés élet helyett az országot, a káoszt és a lángokat.

Ezért is vagyunk mi itt együtt mindannyian egy nagy megtévesztés kellős közepén. Hülyére akarnak minket venni. Mert amíg a „csatakiáltás és a lőporfüst” csak egy politikai kampány hevességének a leírására szolgál, addig a dolgok rendben vannak: versengő politikai erők mérkőznek meg a szavazók „kegyeiért” egy versengésen alapuló politikai rendszerben. Van, aki győz, és van, aki veszít, és utána a dolgok visszazökkennek a normális kerékvágásba.

De ha a csatakiáltás és lőporfüst nem csupán szavak, hanem maga a kíméletlen valóság, ott egy polgárháború felé sodródó ország rémképe bukkan fel, ahol tort ül az ország, és veszélyben a rend, a nyugalom, a biztonság – és mindannyian veszítünk.

G.Fodor Gábor - www.magyar nemzet.hu

Ajánló